

ת"פ 16738/10/14 - מדינת ישראל נגד עדל אבו סבייח

בית משפט השלום בבאר שבע

04 יוני 2015

ת"פ 16738-10-14 מדינת ישראל נ' אבו סבייח(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י מתמחה שרון

נגד
הנאשם

עדל אבו סבייח (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד דמיטרי ורניצקי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

כנגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, נהיגה פוחדת של רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא תעודת ביטוח.

עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 16.01.12 במסגרת ת.פ. 5843-11-10 של בית משפט שלום באר שבע נפסל הנאשם, בנוכחותו, מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים. בתאריך 05.10.14 בסמוך לשעה 21:00 נהג הנאשם ברכב טיוטה מספר רישוי 55-643-09 (להלן: "הרכב"). בכביש 40 בסמוך לצומת חטיבת הנגב וזאת תוך שהוא מחזיק ברכב ליד בלם היד סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 49.7 גרם נטו שלא לצריכתו העצמית.

הנאשם עצר במקום והמתין ובמעמד זה ניגש שוטר לנהג הדלת, פתח אותה ותכנן לבצע מעצר של הנאשם תוך שהוא צועק לו משטרה ותופס את ההגה ואת הנאשם. או אז החל הנאשם בנהיגה בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה לסכן חיי אדם בכך שלחץ על דבשת הגז תוך שחלק מפלג גופו של השוטר, בתוך הרכב. לאחר מספר מטרים של נסיעה הצליח השוטר להרים את בלם הרכב ולגרום לעצירתו.

טיעוני הצדדים:

במענה לכתב אישום, לא חלק ב"כ הנאשם על כך שבמועד הרלוונטי היה הנאשם פסול מלנהוג. כך גם לא היתה מחלוקת בדבר היות החומר שנתפס סם מסוכן או ביחס לשרשרת הסם. יתרה מכך, במסגרת סיכומי ההגנה לא היתה מחלוקת בדבר התקיימות היסודות העובדתיים של העבירות המיוחסות לנאשם והכל כפי המפורט בכתב האישום. בצד

האמור לעיל, סבור ב"כ הנאשם כי לא התקיים היסוד הנפשי הנדרש לביצוע העבירות. באשר לעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית הנאשם מכחיש כי הסם שייך לו ואף ציין שמו של אדם אשר יכול ודאג להכשילו. הרכב ובו נתפס הסם אינו שייך לנאשם. גם אם הנאשם היה מצוי בתוך הרכב הרי שבתוך הרכב שבתוכו היו הסמים הרי שאין ראיות בוודאות הנדרשת כי זה ידע על קיומו. הדברים אמורים בפרט נוכח כך שהסם היה עטוף בנייר כסף ובשקית ניילון מבלי שניתן היה לראות את תוכנו. אשר לעבירות שעניינן נהיגה פוחזת והפרעה לשוטר, הרי שלאור מחלת האפילפסיה ממנה סובל הנאשם כפי שזו מבוססת גם מדברי סבתו ואשתו לא ניתן לשלול שהנאשם היה בהתקף אפילפטי שהביאו להעדר שליטה במעשיו. למצער הנאשם זכאי לפטור מאחריות פלילית בשל מצבו השכלי.

באת כוח המאשימה בסיכומיה, מפנה לעדויות השוטרים מהם הן על מודעותו של הנאשם להיות החומר המצוי בין המושבים סם הן ביחס להתנהגותו של הנאשם עובר למעצרו המלמדת על מודעות למעשיו. עוד הפנתה באת כוח המאשימה לשלל גרסאותיו של הנאשם. לדבריה, אין לרכוש לה כל אמון וממילא זו חותרת תחת טענת השכחה. הנאשם לא עמד בנטל הנדרש ממנו להוכחתו של ליקוי שכלי או לעדותה של מחלה שתימנע ממנו כל שליטה במעשיו.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שמעתי עדי התביעה והנאשם, התרשמתי מעדויותיהם באופן בלתי אמצעי וקראתי המוצגים, מצאתי להרשיע הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום. נוכח זירת המחלוקת המצומצמת, הכרעת הדין תתייחס אך ורק לשאלת מודעותו של הנאשם להימצאות החומר ברכב בו היה מצוי כסם ושאלת קיומה של מחלה או ליקוי שכלי אשר יש בהם כדי לפטור הנאשם מאחריותו הפלילית.

יסוד ההחזקה ושאלת מודעותו של הנאשם להימצאות הסמים ברכב:

סעיף 34כד לחוק העונשין מגדיר "החזקה" כ"שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד".

ע"פ 250/84 הוכשטט נ' מ"י ערך כב' הנשיא, השופט ברק הבחנה בין החזקה בפועל לבין החזקה קונסטרוקטיבית תוך שציין כי "היסוד הנפשי עניינו מידת המודעות או הרצון לשלוט או להחזיק בנכס. כך, למשל, נבחנת במסגרת יסוד זה השאלה, אם נחוצה "שליטה מדעת" או שניתן לגבש שליטה למעשה ושלא מדעת. היסוד הפיסי עניינו במידת הזיקה הפיסי לנכס" וכן הוסיף וציין כי: "ביסוד ההחזקה המיוחסת או הקונסטרוקטיבית עומדת הדרישה של ידיעה והסכמה". עמדתו זו של כב' השופט ברק אומצה בפסיקה מאוחרת והפכה להלכה מחייבת וראה, בין היתר, ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ. מחמוד חרבוש.

ישומה של ההחזקה הקונסטרוקטיבית בעבירות סמים בנסיבות דומות לתיק שבפנינו מצאה ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין, כך ראה בין היתר, דברי בית המשפט העליון בבש"פ 679/05 אבו סולב נ' מדינת ישראל:

"הימצאותם של הסמים ברכב מקימה, מכוח הלכה פסוקה ותיקה ועמה מכוח השכל הישר והניסיון חיים, את החזקה המחילה ידיעה קונסטרוקטיבית על החשוד. עליו הנטל להראות ספק סביר, כי לא ידע מכל וכל על הסמים. ספק סביר משמע ספק שאינו הזוי ועל פניו אינו נראה בהמצאה ללא יסוד. שרשרת ארוכה של פסיקה נדרשה לחזקה זו. צוין כי "כאשר מספר אנשים מצויים במכונית, והמשטרה מגלה באותה מכונית כמות של סם, הרי ניתן להסיק מכך שכל נוסעי המכונית החזיקו בסם בצוותא, ומתוך ידיעה והסכמה, אלא אם כן מצליחה הסניגוריה לעורר ספק סביר לעניין ממצא זה" וראה הפסיקה העניפה המצוטטת שם.

בדומה ראה ע"פ מחוזי באר שבע 39557-01-14 פארג' דעיס נ' מדינת ישראל, ע"פ 1345/08 ע"פ 1345/08 ארקדי נ' מדינת ישראל, ע"פ 459/95 אבו רמזאן נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 1541/10 חזן נ' מדינת ישראל, שם בית המשפט שב וחוזר על ההלכה הפסוקה ולפיה: **"הימצאותם של הסמים בקטנוע מקימה, מכוח הלכה פסוקה, ועמה מכוח השכל הישר וניסיון החיים, את החזקה המחילה ידיעה קונסטרוקטיבית על החשוד, שעליו הנטל להראות ספק סביר באשר לידיעתו מכל וכל על הסמים".**

בעניינו, יישום עקרונות אלו מלמד כי לא זו בלבד שהנאשם לא הצליח להפריך את אותה חזקה קונסטרוקטיבית וליצור ספק סביר ביחד להמצאותו של הסם ברכב אלא שכמכלול, הנתונים מחזקים את אותה ידיעה קונסטרוקטיבית אשר יכול ותגיע לכדי החזקה פיזית של ממש כפי הגדרתה בסעיף 34 כד' לחוק העונשין ובמה דברים אמורים:

ראשית, מחומר הראיות עולה כי הנאשם היה לבדו במכונית שבה נתפסו הסמים. שנית, הסמים עצמם לא היו במקום מוסלק ובאופן שהנאשם לא יכול היה לראותם (בין אם בתא המטען ובין אם מתחת לאחד מן המושבים). למעשה, הסמים היו מונחים בשתי שקיות נפרדות במרווח שבין שני המושבים הקדמיים באופן שניתן היה להבחין בהם באופן ברור.

אפילו אחת מן השקיות היתה מכוסה בנייר כסף אין בכך כדי לשלול את מודעותו של הנאשם לכך שתכולתה הינה סמים (וממילא הנטל עליו גם במצב דברים זה לשכנע כי לא היה מודע לתכולת האריזה). הדברים נלמדים גם מתוך כך שבצמידות לאותה אריזת נייר כסף נמצאו סמים מחולקים עטופים בנייר שקוף באופן שאינו יכול להותיר ספק ובדבר היות החומר סם. כך מצאו הדברים ביטויים בעדותו של השוטר זוהר דדוש:

"...במהלך החיפוש ברכב זיהיתי שבין בלם היד לכיסא הנהג היה אצבעות חשיש ועוד חצי פלטה עטופה בנייר כסף" (עמ' 13 שורה 28). "אני זוכר שחצי פלטה עטופה בנייר כסף ועוד חשיש בשקית ניילון". (עמ' 14 שורה 11). "... לשאלת בית משפט הסמים היו בין הבלם יד לכיסא נהג וברגע שאני רוכן עליו אני מזהה את השקית ורק שהשתלטנו עליו והוצאנו אותו מהאוטו לקחנו את הסמים". (עמ' 16 שורה 5).

ובהמשך: **"בדיוק מה שאמרתי, ברגע שרכנתי עליו לעצור את הרכב אני ראיתי מה שנראה לי כמו סמים. אח"כ הסתכלנו שהוא כבר היה מחוץ לרכב, ראיתי השקית עם חצי הפלטה והאצבעות". (עמ' 16 שורה 9).**

בדומה ראה עדותו של השוטר הראל בוחניק :

"ש. אתה בעצמך לא מצאת סמים נכון? זוהר ביצע חיפוש ברכב?

ת. לא היה צריך לחפש אותם כי הם היו מונחים שם. לא היה צריך כל כך לחפש

ש. איך ידעת שזה סמים?

ת. כמו שאני זוכר זה היה עטוף בנייר אלומיניום, אני יודע לזהות ויזואלית

ש. זה לא שקוף?

ת. זה לא שקוף יש לזה צורה מסוימת" (עמ' 20 שורה 30).

על תיאור האריזות בהם נמצאו הסמים ניתן ללמוד גם מחוות הדעת של המומחה (ת/5) בה מצוין כי "**נתקבלו במעבדה שקית מאובטחת לשימוש חד פעמי... בתוך השקית אריזת אלומיניום ריקה וכן 1. שקית פלסטיק פתוחה ובתוכה שבר לוח חומר חום אליו מוצמדות פיסות פלסטיק מוצמד... 2. שקית פלסטיק קרועה (סגורה בקצה בקשר) ובתוכה שברי חומר חום (נשקלו יחדיו)...**"

כאמור אלה כאלה מלמדים כי שתי השקיות היו במקום בולט בסמוך לבלם היד, אחת מהן היתה ארוזה בעטיפת אלומיניום והשנייה בניילון שקוף וכפי שהעיד על כך השוטר זוהר דאבוש הלה הבחין בכך כבר במהלך הכנסת ראשו מעבר לחלון אגב ניסיונו לעצור את הרכב.

יתרה מכך, נסיבות הימצאותו של הנאשם כפי העולה מחומר הראיות מחזקות אף הן את המסקנה לפיה הגעתו למקום לא הייתה בנסיבות תמימות שתחזקנה הטענה בדבר חוסר מודעות להימצאות הסם. ביתר פירוט, המדובר בהגעה של הנאשם בחושך בשעה 21:00, לנקודה בשטח הנמצאת בסמוך לגשר בכביש 40, בפזורה שגב שלום. לשון אחר, אין עסקין במקום מוגדר בו מתרחשת פעילות ידועה כמקום עבודה, ממכר טובין או בילוי. הנאשם עצמו מגיע וממתין במקום מספר רגעים ומיד עם מעצרו מנסה לברוח תוך סיכון ממשי לביטחונו של השוטר שחצי מפלג גופו מצוי מחוץ לרכב וחצי בתוכו. ניסיון הימלטותו של הנאשם מלמד על חשש מגילוי שאם לא כן היה נותר במקום.

במצב דברים זה מצופה היה כי לנאשם תהיה גרסה איתנה וסדורה בה יפרט את נסיבות ומטרת הימצאותו במקום ובזמן האמורים. כך גם מצופה היה שהנאשם ימסור הסבר הימצאותם של הסמים בסמוך לבלם היד, ולא היא.

ניתן לומר כי לנאשם לא היה כל הסבר ולו בסיסי לכל אותם נתונים. בתמצית, גרסתו הינה שלא זוכר את מרבית הפרטים שהתרחשו במועד הרלוונטי. אותה שכחה הנוגעת לפרטים הבסיסים ביותר להם נדרש לתת הסבר בכלל זאת: של מי הרכב בו נסע, איך הגיע למקום ולאילו מטרות, מי נתן לו את הסמים, האם הבחין בהם וכיוצ"ב.

כך מצאו הדברים ביטויים:

"ש: למי שייך הרכב בו נהגת הערב בשעה שעצרו אותך השוטרים?

ת: זה לא שלי.

ש: אז של מי הרכב?

ת: אני לא יודע.

ש: מה עשית בתוך הרכב?

ת: אני לא עושה כלום.

ובהמשך: ש: אתה זוכר שנהגת ברכב?

ת: לא זוכר.

ש: את הנסיבות שבגין הובאת לתחנה?

ת: לא זוכר כלום.

ש: אני שואל שוב אתה זוכר כיצד הגעת לתחנת המשטרה?

ת: לא

ש: לאן התכוונת לנסוע עם רכב הטייטה?

ת: אני לא זוכר.

ש: אתה זוכר שנהגת ברכב הטייטה.

ת: אולי נהגתי, אבל אני לא זוכר.

ראה ת/2. שורות 30-35, עד שורות 44 עד 51 והתנהלות דומה ראה שורה 58, 64, 69, 82 ולכל ארכה של אותה חקירה.

כך הם פני הדברים בהודעה נוספת שנגבתה ממנו מספר ימים לאחר מכן שסומנה ת/3. יצוין כי הנאשם נשאל האם מכיר את הבעלים הרשומים של הרכב וענה בשלילה. כך גם לא יכול היה לתת כל הסבר לטענה של בעלת הרכב לפיה לא נתנה לו אישור לקחת את רכבה. (ראה ת/3 שורה 17 - 22). יוער כי הרישום של הרכב על שמו של אדם אחר, הוא לכשעצמו אינו מבטל את יסוד ההחזקה הנלמד מנוכחותו הפיזית של הנאשם ברכב כפי שהדבר נלמד גם מהגדרת סעיף

34 כד' לחוק העונשין המציין כי שליטתו של אדם בדבר יכול ותיעשה בכל מקום שהוא "בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו".

גם בעדותו בבית המשפט, הנאשם לא יכול היה לפרט ביחס לנסיבות המצאות הסמים ברכבו או פרטים הנוגעים להגעתו לאותו מקום, למעט אמירה בעלמא לפיה זה חושב לאדם בשם יונס אלאפסק ששם לו את הסמים ברכב, ולא ייסף. (ראה עמ' 23 לפרוטוקול). גרסה זו יותר משיש בה להפיג הראיות המפלילות הקיימות נגדו ויותר משיש בה לסתור חזקה קונסטרוקטיבית פועלת לחובתו של הנאשם ומחזקת את המסקנה אליה הגיע בית המשפט בדבר מודעותו.

לסיום פרק זה בהכרעת הדין אציין כי הטענה לפיה אחר בשם יונס שם את הסמים ברכב הינה טענה כבושה, טענה בעלמא שלא בוססה ולו בראשית ראייה. כאשר גם אליבה הנאשם בעדותו המצומצמת בבית משפט ציין כי הוא חושד באדם זה ולא מעבר לכך.

טענת העדר השליטה בגין מחלת האפילפסיה:

נדמה כי גם ב"כ הנאשם, התקשה לראות בדברים אותם מסר זה כגרסה של ממש שיש בה ליתן מענה לצבר הראיות המפלילות נ' הנאשם. לדבריו, חרף כך, יש מקום לזכותו שכן התנהלות זו מקורה במחלת האפילפסיה ממנה סובל הנאשם וכפי ניסוחו בא כוחו: **"..הסבתא והאישה, אשר העידו כי לנאשם קיימות בעיות זיכרון והוא אף סובל מהתקפי אפילפסיה, כאשר אינו זוכר מה קורה איתו בזמן ההתקף ואולי גם בסמוך לאחר מכן. קיימת אפשרות שמישהו ניצל אותו, לאחר שהיה בהתקף והכשיל אותו. בנסיבות אלה, אבקש לזכות את הנאשם מחמת היעדר שליטה ולחלופין, לקבוע כי הוא פטור מאחריות פלילית בשל מצבו השכלי.."**

המסגרת הנורמטיבית:

זו לשון הסעיף 34 ז לחוק העונשין:

"העדר שליטה- לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה ולא היה בידו לבחור בין עשייתו לבין ההימנעות ממנו מחמת העדר שליטה על תנועותיו הגופניות, לעניין אותו מעשה, כמו מעשה שנעשה עקב כפייה גופנית שהעושה לא יכול להתגבר עליה, תוך תגובה רפלקטורית או עוויתית, בשעת שינה, או במצב של אוטומטיזם או היפנוזה".

ככלל, החזקה היא כי אדם אחראי למעשיו (ראו סעיף 34 לחוק):

הטוען לחלותו של סייג לאחריות פלילית עליו הנטל להוכיחו. חרף העובדה שנטל ההוכחה היא על הטוען את הטענה, די בכך שיעורר ספק סביר באשר לתחולת הסייג כדי לקבוע שאינו נושא באחריות פלילית.

זו לשון סעיף 34כב לחוק העונשין, בדבר "נפקותו של ספק":

עמוד 6

א. לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר.

ב. התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות הפלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג.

ככלל, הפסיקה הכירה באפשרות שמחלת האפילפסיה - בפרט אפילפסיה "ממוקדת, מורכבת, המכונה גם **SEIZURESOMPLEX PARTIAL CPS** - יכול ותביא נאשם לפטור עקב אחריות פלילית נוכח העדר שליטה. בהקשר לכך, ראה תפ"ח 1021/05 מדינת ישראל נ' מאירי שבו בית המשפט המחוזי מנתח את המחלה והסימפטומים שלה ובסופם של דברים מוצא לנכון לזכות אדם מעבירה של ניסיון רצח בגין כך. בדומה ראה ע"פ 842/85 שבו בית המשפט מנתח את השפעתה של מחלה זו על תנועותיו המוטוריות של נאשם ויכולתו לבצע פעולות לכאורה מורכבות, הגם שזה מצוי תחת התקף אפילפטי.

ודוק, הנטל הראשוני לתחולתו של הסייג מונח לפתחו של הנאשם. בהקשר לכך לא די להוכיח שהנאשם הינו חולה אפילפסיה אלא עליו להוכיח באופן מצטבר כי במועד הרלוונטי היה תחת התקף אפילפטי וזאת במצטבר לתנאי שלישי ולפיו אותו התקף, מנע ממנו שליטה על מעשיו ובמילים אחרות, ישנו קשר בין ההתקף אותו חווה הנאשם למעשים אותם ביצע.

בענייננו, הנאשם כלל לא עמד בנטל הנדרש ממנו בדבר קיומו של סייג לאחריות פלילית ואף לא ראשיתו של נטל שכזה. עיון בפסקי הדין שצוינו לעיל מלמד כי לצורך קבלת הסייג, בית המשפט נדרש למסדה משמעותית של חוות דעת רפואיות מאת מומחים שונים שהעידו על כל ההיסטוריה הרפואית של הנאשם לרבות השפעת המחלה על התנהגותו של הנאשם הן במהלך חייו והן באירוע הקונקרטי. חוות הדעת אליהן נדרש בית המשפט נכתבו ונערכו על ידי מומחים נירולוגיים לרבות התייחסות קונקרטית של הפסיכיאטר המחוזי. פטור עקב העדר שליטה אינו יכול להתבצע ואף לא להיטען על סמך אמירות בעלמא.

בענייננו, הנאשם לא הציג אף לא אסמכתא רפואית אחת שממנה ניתן ללמוד על הנתון הבסיסי ביותר הנוגע לטענה האמורה: היותו של הנאשם חולה אפילפסיה. לא למיותר לציין כי לא התייצב אף מומחה מטעם ההגנה ולמצער רופא, אפילו רופא משפחה, שיוכל ללמד על המחלה אשר על פי הנתען ממנה סובל הנאשם. אפילו היה מתייצב רופא שכזה ואפילו היו מוצגות אסמכתאות רפואיות הרי שכאמור ועל בית משפט לבדוק האם ישנו קשר בין המחלה לבין התנהגותו של הנאשם באירוע והאם זה כלל היה בהתקף פסיכוטי.

בכל הכבוד, עדויותיהן של סבתו ושל אשתו של הנאשם אין בהן די ואף לא ראשיתו של די, על מנת לעורר ספק סביר בדבר התקיימותו של הסייג. אשתו של הנאשם אפילו לא ידעה לנקוט בשמה של מחלת האפילפסיה ודיברה במונחים של "קריזות". זו לדבריה, כלל לא לקחה את הנאשם לרופא מומחה ולכל היותר ולדבריה לקחה אותו לרופא משפחה. רק במענה לשאלות מדריכות מצד ב"כ הנאשם אישרה שיודעת שיש לנאשם אפילפסיה. כך הם פני הדברים ביחס לסבתו אשר נעדרת כל הסמכה רפואית, לא הציגה כל מסמך ואף לא תרופה אשר על פי הטענה הנאשם לוקח.

אפילו בית משפט היה מוצא ליתן משקל מסוים לעדויות הסבתא והאישה הרי שישנו חוסר הלימה בולט בין הדברים

אותם הן מתארות לבין התנהגותו של הנאשם. הדברים מכוונים לכך ששתיהן מציינות שבמהלך התקף אפילפטי הנאשם זוכר מה הוא עשה אולם "שהוא לא בקריזות הוא טבעי בסדר". אם כך הם פני הדברים הכיצד ניתן להסביר את העובדה שהנאשם במהלך עדותו בבית משפט (שבה לא היה בהתקף אפילפטי) טוען כי אינו זוכר איך קוראים לאשתו ואינו זוכר בני כמה הילדים שלו. כך גם יש לתהות הכיצד לא זוכר דבר וחצי דבר מאותו אירוע ומצד שני יודע לומר כי חושד באדם בשם יונס ששם לו את הסמים בתוך הרכב. התנהלות זו יש בה ללמד על מניפולציה מצדו של הנאשם ביחס לאותה טענה לכאורית.

יתרה מכך, עפ"י טיעוני המאשימה שלא נסתרו, הלה נבדק במסגרת שלב המעצר ונמצא כשיר ואחראי למעשיו ובדומה במסגרת התיק העיקרי נבחן פעם נוספת ע"י הפסיכיאטרית המחוזית אשר מצאה כי אין עדות על הפרעות בתפיסה והזיכרון תקין וכי הלה כשיר לעמוד לדין.

סוף דבר, בהעדר מחלוקת על היסודות העובדתיים המפורטים בכתב האישום ובהינתן כך שבית משפט דחה את שתי טענות ההגנה בדבר העדר יסוד נפשי והעדר שליטה הנני להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ה, 04/06/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 01.07.15 בשעה 11:00.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ה,
04/06/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**